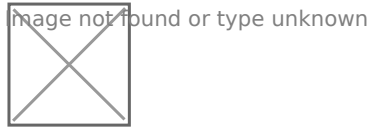

Ο γέροντας Λουκάς Φιλοθείτης μιλάει σε νέους στο υπαίθριο αρχονταρίκι της Ιεράς Μονής Φιλοθέου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

[g.LoukasFilotheitis73](#)

Φεύγει η πίστη μας, η εμπιστοσύνη μας στον Χριστό και πάει σε εκείνον (τον πονηρό)?

Τί μας λέει αυτός? Δεν μπορείς να τα κάνεις , έτσι δεν λέει ο κόσμος?

Έτσι δεν λέει ο παλαιός εαυτός μας? Στον οποίο υπακούμε? Στα πάθη στις αδυναμίες μας!

Βλέπετε που πιστεύουμε ? Συγνώμη , να το διαγράψουμε .. δεν είναι πίστη αυτό , είναι εγκατάλειψη! Η πίστη αναλογεί μόνο στον Χριστό διότι τα δικά του είναι εδώ αυτά που φαίνονται, φαίνονται τα δικά του, και εμείς δυστυχώς μή επιστρατεύοντας τη πίστη κυριευόμαστε από αυτά που φαίνονται. Δεν μπορούμε να αλλάξουμε τη ζωή μας?

Ενώ “πίστης εστί ελπιζομένων υπόστασης , πραγμάτων έλεγχος ου βλεπομένων”.

Όταν εκείνο το όραμα μπει στη ζωή μας εδώ θα αλλάξει! Αν δεν μπει εκείνο το όραμα, δεν αλλάζει η ζωή, μένουμε με τούτα, και μας τα κάνει άνω κάτω ο πονηρός.

Τί μας χρειάζεται? Λίγο θάρρος, λίγο Άγιο θάρρος . Αυτό που θα θέλαμε την ώρα της κρίσεως , αν βρεθούμε Θεός φυλάξει.. όσοι βρεθούν στα αριστερά θα λένουν, μα γιατί να μην κάνω εγώ λίγη προσπάθεια , θα φανεί τότε ότι μπορούσαμε ο καθένας να αλλάξουμε τη ζωή μας, Και μάλιστα να βοηθήσει ο καθένας με την αλλαγή και τους άλλους, όσους αγαπά! Τώρα όσους αγαπούμε τί τους κερνούμε? Από τον παλαιό εαυτό μας. Ότι μας περισσεύει, αυτό δεν κερνούμε? Για φανταστείτε να πάτε στα σπίτια, ο ένας με τον άλλον και να μην κερνάτε φυσιολογικά! Γευστικά! Καλά! Υγιεινά! Αλλά να είναι.. πως να πούμε.. αλλοιωμένα.

Δεν το κάνουμε βέβαια.. αλλά κερνάμε από τον παλαιό εαυτό μας!

Αυτόν (τον παλαιό εαυτό) που πρέπει να τον δώσουμε στον Χριστό για να τον κάψει! Να τον αφανίσει από μέσα μας και έπειτα ότι περισσέψει.. καλό θα περισσέψει.

Γιαυτό μας λέει, μας παρακαλεί ο κύριος, όποιος θέλει να με ακολουθήσει!

“Εγώ ήρθα και σας άνοιξα δρόμο. Εξήλθον παρά του Πατρός και ήρθα εις τον κόσμον! Σας ανοίγω δρόμο και επιστρέφω προς τον Πατέρα. Όποιος θέλει τώρα να με ακολουθήσει σε αυτόν τον δρόμο, εκ θανάτου προς Ζωήν και εκ γής προς Ουρανόν να απαρνηθεί τον εαυτό του. Να απαρνηθεί ότι τον χωρίζει από εμένα. Εγώ γιαυτό ήρθα , εδώ σε αυτήν την ζωή, μπορείτε να το κάνετε αυτό, να απαρνηθείτε ότι σας χωρίζει από εμένα, μήν το ζητάτε την ώρα της κρίσεως! Εδώ ήρθα και σας το φέρνω σαν δώρο, εδώ θα το δεχτείτε, εδώ θα παλέψετε με τον εαυτό σας”. Τότε θα μακαρίζονται όλοι όσοι πάλεψαν με τον εαυτό τους και νίκησαν. Θα ταλανίζονται χωρίς να βγαίνει τίποτα όσοι δεν έκαναν αυτή την Αγία προσπάθεια. “Εδέ εντολέ βαρύ ουκ εισίν”. Έτσι μας λέει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης..

Δέν είναι πάνω από τις δυνάμεις μας, δεν είναι πάνω από τα μέτρα, οι ανθρώπινες εντολές γιατί δεν θα είχαν φιλανθρωπία μέσα, Ο Κύριος όμως αυτές τις εντολές μας τις έδωσε με χέρια σταυρωμένα, με πόδια σταυρωμένα , το αίμα Του όλο, Όλος μια πληγή έγινε για να μας δώσει αυτό το ευαγγέλιο. Και ύστερα, το καταφρονούμε αυτό το ευαγγέλιο, μπορούμε να ζητήσουμε κάτι περισσότερο? Κάποιος από εμάς να πεί οτι ήθελα κάτι περισσότερο από τον Χριστό? Μπορεί να ζητήσει κάτι περισσότερο? Είχε να μας δώσει κάτι περισσότερο?

Αφού την ίδια τη ζωή του την πέρασε μέσα από τον θάνατο για να διαλύσει τον θάνατο και να μας δώσει την αθανασία! Την πέρασε μέσα από τη λύπη, τη θλίψη για να μας δώσει τη Χαρά! “Χαρά την εμίν δίδωσι ημίν”.

Απο πού μας έρχετε η χαρά του Χριστού? Μέσα από το Σταυρό! Από εκεί που ζητάει να περάσουμε να πάρουμε και εμείς τη δική μας τη Χαρά. “Ιδού γαρ ήλθε δια του Σταυρού χαρά εν όλω το κόσμω”. Θέλετε να την ακολουθήσετε? Σηκώστε τον Σταυρό σας και σηκώνοντας τον Σταυρό θα ζήσετε τη χαρά. Μέσα από το Σταυρό χαρά που ο κόσμος ούτε μπορεί να την πάρει ούτε μπορεί να την δώσει, δεν μπορεί να τη δώσει γιατί δεν την έχει. Δεν μπορεί να την πάρει γιατί πρέπει να μετανοήσει ο κόσμος, μόνο όποιος μετανοεί έρχεται σε κοινωνία αληθινή με τον Χριστό, η άλλη η κοινωνία μας, αυτή που έχουμε είναι ψεύτικη, ακόμα και όταν κοινωνούμε, δεν κοινωνούμε σωστά! Δεν κοινωνούμε εν μετανοία, εν εξομολογήσει, θα πείτε Ναι! Εξομολογούμεθα, ναι αλλά δεν μετανοούμε, δεν

κλαίμε, δεν πενθούμε, δεν αλλάζουμε, δεν βάζουμε πίκρα στη ζωή για να διαλυθεί εκείνο το ένοχο, εκείνος (ο πονηρός) έχει δικαιώματα στη ζωή μας, μόνο το πένθος θα τον συντρίψει.

“Μακάριοι οι πενθούντες ότι αυτοί παρακληθίσονται, Πνεύμα συντετριμένον, καρδίαν συντετριμένην και τεταπεινωμένην ο Θεός δέν περιφρονεί.”

Όποιος κλαίει, πέφτει στα πόδια του Κυρίου γονατιστός απλώνει ο Κύριος το χέρι, το χέρι αυτό το εσταυρωμένο και τρυπημένο, αυτό το χέρι κάνει την Αγάπη. Είναι δυνατόν να πέφτει ο άνθρωπος το πλάσμα Του στα πόδια, γιαυτόν σταυρώθηκε , να τον αφήσει εκεί πεσμένο στα πόδια? Αυτό ζητάει από εμάς, να πέσουμε στα πόδια του να αναγνωρίσουμε την ελεεινότητα μας. Αυτό ζητάει.

Η εντολή “Αγαπάτε Αλλήλους”

Η εντολή είναι μία με δύο όψεις, η Αγάπη προς το Θεό και η Αγάπη προς τους ανθρώπους. Όταν αγαπήσουμε το Θεό, τότε θα τηρήσουμε τις εντολές του και γενόμενοι κοινωνοί της Χάριτος του Θεού, θα μας περισσέψει έτσι Αγάπη για να πάει και στους ανθρώπους. Αν δεν τακτοποιηθούμε με το Θεό, να φύγει το κακό, ο παλαιός εαυτός μας δεν μπορεί να επενδύσει ο Θεός τη χάρη, που να τη βάλει? Να την ανακατέψει στα ακάθαρτα που έχουμε? Αγαπάει ο άνθρωπος αλλά με καρδιά ακάθατη. Ολονών μας η αγάπη έτσι είναι, ακάθατη είναι, όσο καθαρίζει κανείς τη καρδιά τόσο φωτίζεται ο νούς, ξαλαφρώνει η ζωή του και γίνεται αγωγός πλέον, όπως όταν αμαρτάνει ο άνθρωπος γίνεται αγωγός να περνάει το κακό και στους συνανθρώπους του, έτσι και όταν μετανοεί, όσο καθαρίζεται περνάει η Χάρις του Θεού και πάει όχι μόνο σε εκείνους που αγαπάει , πάει σε όλους ανεξαιρέτως ο Θεός, αφορμή θέλει να απλώσει τη χάρη. “ Πάντας θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθόν”, οπότε εμείς και αυτήν την αμέλεια με τη ραθυμία που έχουμε, αυτό είναι Το χειρότερο αμάρτημά μας να ξέρετε, τον καθένα αν είχαμε έτσι τη δυνατότητα να τα πούμε, αν είχαμε το θάρρος , δεν επιτρέπετε.. αλλά τρόπος του λέγειν.. υποθετικά θα λέγαμε έτσι, έτσι , έτσι, ο καθένας τι έχει, τί τον βαρύνει, αυτά είναι..

Αλλά το χειρότερο από όλα είναι η αμέλεια, η ακηδία. Αν είδατε εκεί (μέσα στον Ναό της Μονής) έχει τον μοναχό ζωγραφισμένο, τον είδατε? Σταυρωμένο και τον πολεμούν, τον καθένα μας τον πολεμούν.. τώρα εμάς επειδή μπήκαμε στον πόλεμο μας πολεμούν εμφανέστερα, αλλά ο καθένας πολεμείται. Έχει τα πάθη εκεί, η υπερηφάνεια είναι το πρώτο, φιληδονία, γαστριμαργία, φιλοδοξία, οργή, φθόνος και τα λοιπά.. και το τελευταίο κάτω κάτω είναι η ΑΚΗΔΙΑ, αυτό είναι το χειρότερο από όλα, η ακηδία, που δεν φροντίζει ο άνθρωπος για τον εαυτό του, φροντίζει για πολλά και διάφορα πρόσκαιρα, για τον απέξω, τον πρόσκαιρο

άνθρωπο , δέν φροντίζει για τον αληθινό εαυτό του, μένουμε με τον ψεύτικο. Αυτός είναι η βιτρίνα απ έξω , από μέσα?

Agonas75

Image not found or type unknown

Η βιτρίνα είναι που πουλιέται? Ή? Αυτά που είναι από μέσα?

Εάν ενθυμίστε, Μεγάλη Τετάρτη οι Ιεροί υμνογράφοι της εκκλησίας μας πόσο παραστατικά περιγράφουν αντιπαραθέτοντας τα δύο πρόσωπα, τη γυναίκα την αμαρτωλό που μετανοεί και με τα δάκρυα πλένει τα πόδια του Κυρίου και με τις τρίχες της κεφαλής Τα σκουπίζει, και αλλάζει γίνεται άγγελος με τη μετάνοια αλλά την ίδια στιγμή ένας εκ των μαθητών κατασκανδαλίζεται, ότι το μύρο αυτό θα μπορούσε να πουληθεί με 300 δηνάρια και τα λοιπά, και τα λοιπά.

Και βρίσκει εύλογη, όπως για τον καθένα μας βρίσκει εύλογες αφορμές, εύλογες αφορμές, Τί είναι αυτό?

Κάπου εκεί είναι το παράλογο, που είναι τα πάθη μας κοντά, είναι δήθεν οι λογισμοί, και εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε καλή χρήση της λογικής και παρασυρόμεθα και δεν λειτουργεί σωστά η λογική μας και βρίσκει εύλογα

επιχειρήματα. Απατηλά ! Τί λέει λοιπόν το τροπάριο?

“Ότε η αμαρτωλός προσέφερε το μύρον, τότε ο μαθητής συνεφώνει τις παρανόμους η μεν έχαιρε κενούσα το πολύτιμον, ο δέ έσπευδε πωλήσαι Τον ατίμητον, αυτή τον Δεσπότη (Χριστόν) επεγίνωσκεν, ούτως του Δεσπώτου εχωρίζετο , αυτή ελευθερούτω και ο Ιούδας δούλος εγεγόνει του εχθρού” και καταλήγει ο υμνογράφος, η κατάληξη είναι φοβερή. Δεν λέει δεινών η αμαρτία, λέει “δεινών η ΡΑΘΥΜΙΑ”.

Αυτό που λέγαμε, η ακηδία, η αμέλεια, αυτή είναι η καταστροφή μας, η ΑΜΕΛΕΙΑ!!!

Αν μπορούσαμε έτσι όπως είμαστε εδώ, το μισό από ότι έχουμε σαν φροντίδα για τα πρόσκαιρα να το δίνουμε για τη ψυχή μας θα χτίζαμε σταθερά τον δρόμο της σωτηρίας! Ούτε μισό δεν δίνουμε! Σκεφτείτε το λιγάκι! Τώρα που θα πάτε να κοιμηθείτε, αύριο, μεθαύριο, αν δίνουμε έστω το μισό σαν αρχή!

Σε όλα αυτά βλέπει ο Θεός ναυάγια.. για αρχή γενόμενα για το αγαθό για να αλλάξει η ζωή μας.

Πρέπει να γίνει αυτό!!! Πρέπει να αλλάξουμε κάπως!

Αλλοίμονο αν φθάσουμε αμετανόητοι στην ώρα του θανάτου. Η ώρα του θανάτου κατά κάποιο τρόπο είναι και η ώρα της κρίσεως.. Περιμένουμε από τους άλλους? Εμείς πόσους βοηθούμε τώρα που έφυγαν?

Αν θέλουμε να είμαστε λίγο ειλικρινείς? Βοήθησες ποτέ κανέναν να σωθεί? Είμαστε σίγουροι για κάτι τέτοιο? ΟΧΙ!!! Ε? Πώς είμαστε σίγουροι ότι θα μας βοηθήσουν οι άλλοι αποτελεσματικά για να σωθούμε!

Βλέπετε ότι παίζουμε? Βλέπουμε λοιπόν όλοι μας τη μακροθυμία του Κυρίου μας? Αλλά βλέπετε ότι εμείς ούτε καν σε αυτό που είναι συμφέρον μας δεν προσπαθούμε να μιμηθούμε τον Κύριον! Πώς μας ανέχεται ο Κύριος? Περιμένοντάς μας αύριο, μεθαύριο να αξιοποιήσουμε καλύτερα τα δεδομένα για τη σωτηρία μας. Όμως εμείς στους συνανθρώπους μας πως είμαστε? Την Αγάπη του Κυρίου , αγαπώντας το Θεό, αγαπάς και τον συνάνθρωπο, τα οικεία τα οικειότερα πρόσωπα, τους γονείς, τα αδέρφια, τις συζύγους, τους συγγενείς. Πως συμπεριφερόμεθα? Αν σκοντάφτει η αγάπη στα πιο κοντινά πρόσωπα? Πώς θα πάει παραπέρα? Τί Χριστιανοί είμεθα? “Όπως είδοσι ημών τα καλά έργα”.. “Είσαστε το Φώς του κόσμου”..

“Είσαστε το Άλας της γής”.... Εμείς δεν μπορούμε να μιλήσουμε ούτε στον πλησίον μας με έναν καλό λόγο, να τον βοηθήσουμε! Η συμπεριφορά μας γενικώς! Είναι σε

καλή κατάσταση? ΟΧΙ! Δεν ήταν σε καλή κατάσταση , όποιος κι αν είναι αυτός (πλησίον)! Εμείς τώρα πως του συμπεριφερόμαστε? Και θα έπρεπε να τον (συνάνθρωπο) ανεχτούμε κι εμείς, δεν το επιτρέπει ο Θεός, οι άνθρωποι να πειράζονται το ίδιο (από τον πονηρό),

Αλλά πειράζεται αυτός (συνάνθρωπος), ο άλλος έχει δύναμη να τον βαστάξει (να τον στερεώσει στη πίστη), έχει χρέος να τον βαστάξει, κινδυνεύει να πέσει? να τον βαστάξει! ο πονηρός θέλει εκεί μέσα να έρθει, αυτό πρέπει να γίνεται? Δηλαδή να έρθει εκείνος να ρίξει δύο? Πώς αξιολογούμε αυτές τις ευκαιρίες που μας δίνει ο Θεός? Δεν αντέχουμε ούτε έναν λόγο!! Πρέπει να δίνουμε και πιστοποιητικά.. σε πόσους δίνουμε πιστοποιητικά!! Αυτός είναι καλός... ο άλλος είναι κακός!! Πόσο καλός ή κακός ο Θεός ξέρει και η ζωή μας. Μας το φανερώνει μέρα και νύχτα. Τί πρέπει να κάνουμε από εδώ και πέρα? Όχι στη θεωρία, πρέπει να περάσουμε στη πράξη. Ο λόγος σάρξ εγένετο και άλλαξε ο κόσμος. Το ευαγγέλιο γίνεται πράξη. Και αλλάζει ο άνθρωπος και αλλάζει η ζωή. Αν δεν είχαν αλλάξει αυτοί (Απόστολοι του Κυρίου) θα είχε αλλάξει ο κόσμος? “Εγώ ειμί το φώς του κόσμου”, εσείς είστε το φώς του κόσμου, Πώς έγινε αυτό? Έδωσαν στη χάρη του Θεού τον παλαιό εαυτό τους και κήκε! Και είδατε όταν τα ξύλα καίγονται δίνουν φώς, το κερύ καίγεται και δίνει φώς, για να γίνει κανείς όπως τον θέλει ο Θεός θα πρέπει να κάψει τον παλαιό εαυτό του παραδεχόμενος τα πάθη του, τα λάθη του , τα αμαρτήματά του, τα καταθέτει στον πνευματικό εκεί και έπειτα ότι επιτρέψει ο Θεός να έρθει στη ζωή μας.

Να αλλάξουμε, να μετανοήσουμε αληθινά. Φοβούμεθα! Αν έρθουν τα πράγματα έτσι? Και δεν μπορούμε...? Για αυτό φοβούμεθα! Αν κόψουμε κι αυτό (αμάρτημα) τί θα συμβεί..?

Δηλαδή σαν να μας υπόσχεται ο Κύριος μια ζωή χωρίς χαρά! Θα υπάρξει χαρά! Αλλά.. δεν θα είναι ένοχη!

Θα είναι αληθινή!!! Θα περάσει μέσα από το σταυρό και θα καθαριστεί! Ο Σταυρός θα καθαρίσει τις ένοχες χαρές και θα μας δώσει πλέον αληθινή χαρά. Αυτή όμως η χαρά θα αγοραστεί με λίγο κόπο με λίγο φώς, και ξεκινάει από εδώ και θα απλωθεί εις τους αιώνες των αιώνων.

Αυτό το δέντρο ξεκίνησε από σπόρο. Έχει πάει κανείς στην Αμερική κάπου που υπάρχουν κάτι πανύψηλα δένδρα 2000 ετών, είναι φοβερό! Έτσι ξεκινήσαμε και εμείς σε τούτο τον κόσμο εδώ και θα μείνουμε εις τους αιώνες των αιώνων. Έχουμε αρχή αλλά δεν έχουμε τέλος.

Οι μεν άγγελοι εκρίθησαν κατά κάποιον τρόπο τότε ιδιαίτερα σταθεροποιήθηκαν

και με το στώμεν καλώς που είπε ο Αρχάγγελός Μιχαήλ σταμάτησαν να πέφτουν, τότε με την αλαζονεία, που ήθελαν να πετάξουν ψηλά και τους στέρησε ο Θεός τη χάρη και έπεσαν, στώμεν καλώς και έμειναν τα τάγματα εκεί και ο Θεός για να αναπληρώσει αυτόν τον τόπο εκεί επάνω έκανε τον άνθρωπο κάτω εδώ στη γη και εδώ διαλέγει ο άνθρωπος αν θελήσει να ανέβει εκεί επάνω, για αυτό κατέβηκε ο Χριστός, για να ανοίξει τον δρόμο και να δώσει στον καθένα κατά την καρδιά του.

Έχουμε δύο δώρα από τον Θεό. Το ένα είναι το δώρο της λογικής και του αυτεξουσίου, της λογικής, που δεν έχουν τα άλογα όντα, οι άνθρωποι έχουν μόνο, μαζί με τους αγγέλους – οι άνθρωποι. Και την ελευθερία μαζί με την λογική. Το αυτεξούσιο πως να λειτουργήσει.

Αλλά έχουμε και δεύτερο δώρο από το Θεό! Εάν δεν λειτουργήσει καλά η λογική και πάρει την κάτω βόλτα ο άνθρωπος, δεν διαλέξει το καλό! Να έχει, τη δυνατότητα να το διορθώσει ενόσω θα είναι σε αυτή τη ζωή εδώ. Και αυτό το δεύτερο δώρο είναι η μετάνοια. Το πρώτο λοιπόν είναι η λογική, το αυτεξούσιο, η ελευθερία δηλαδή που έχει ο άνθρωπος και το δεύτερο, αν δεν κάνει χρήση.. κάνει κατάχρηση να μπορεί να διορθώσει σε αυτή τη ζωή εδώ. Όλοι έχουμε κάνει κατάχρηση, δεν υπάρχει κανείς άνθρωπος που να ζήσει και να μην αμαρτήσει λίγο ή πολύ, “πάντως γαρ ήμαρτον και υστερούνταν της δόξας του Θεού”.

Τώρα μας μένει το δεύτερο δώρο, η μετάνοια. Κάνουμε χρήση να βρούμε τον εαυτό μας, αποδέχομαι να έρθει η χάρις του Θεού μέσα, να κάψει ότι παλαιό και να μπορέσει αισίως να πάρει το φυσικό γιατί η αμαρτία είναι παρά φύσεως κατάσταση. Είναι αυτά που γίνονται και νομοσχέδια, βλέπετε που έχει φτάσει ο άνθρωπος? να νομοθετεί, να νομοθετεί εις βάρος του εαυτού του. Όλοι αυτοί τώρα τί είναι?

Όργανα! Τί είναι? Όργανα του αμετανοήτου (πονηρού) και εμείς καλούμεθα να βρούμε τον εαυτό μας δια της μετανοίας, όσο είναι δυνατόν πιο σύντομα. Το γοργόν και χάριν έχει. Να μην παίζουμε, δεν ξέρουμε αύριο, μεθαύριο, όπως αν έχουμε μια ευκαιρία για τα οικονομικά τώρα! Αν σου έρθει μια ευκαιρία την αφήνεις?

Επείγε ένας νεαρός σε ένα γέροντα και του λέγει :

Νεαρός “ Γέροντα έπεσα (στην αμαρτία)”

Γέροντας “Εσήκω πάλι”

Νεαρός “ Πέφτω και πάλι”

Γέροντας “ Καλά έκανες.. και πάλι σήκω”

Νεαρός “ Μα και πάλι σηκώθηκα και πάλι έπεσα, τί να κάνω?”

Γέροντας “ Να πέσεις, να σηκώνεσαι”

(Σχόλιο Πατρός Λουκά) Όχι να πέσεις.. άλλο να πέσεις και άλλο αν πέσεις.

Δύο γράμματα είναι (Α και Ν) αλλά αν το βάλεις το ένα μπροστά και το άλλο πίσω (αλλάζει έννοια).

Είναι η γλώσσα μας! Μεγαλείο είναι η γλώσσα μας! Δεν την χωνεύουν ούτε ορατοί, ούτε αόρατοι εχθροί, προσπάθησαν πολλοί να την αλλάξουν!!! (Τέλος Σχολίου)

Νεαρός “Μέχρι πότε γέροντα?”

Γέροντας “ Μέχρι να σε βρει ο θάνατος, είτε όρθιος, είτε πεσμένος”

(τέλος εξιστόρισης).

Πρέπει να βάλουμε και το θάνατο τώρα (στη συζήτηση)

Για! Να βάλουμε τώρα το θάνατο! Πώς θα θέλαμε να μας βρει ο θάνατος? Πολύ παρακαλώ την αγάπη σας αυτή τη στιγμή , είναι από τα πιο ουσιώδες των νοημάτων!!! Πώς θα θέλαμε να μας βρει ο θάνατος.

Πεσμένους ή όρθιους? Όρθιους δεν θέλουμε? Δεν πρέπει λοιπόν να συντομεύσουμε? Αλλά με ποιόν τρόπο να έχει αυτή η απόφαση κάτι σταθερό, γιατί κάνουμε κάποιες κινήσεις, κάποιες προσπάθειες, αλλά δεν παίρνουμε (αλλάζουμε) από αυτά που μας ρίχνουν, τα μεταφέρουμε αλλού, στο κόσμο μας, στο όνειρο μας, στη ζωή μας, και εξακολουθούμε γύρω από αυτά!

Τώρα όσοι εξομολογείστε πηγαίνετε και λέτε τα ίδια πράγματα, αν λειτουργεί σωστά η μετάνοια σημαίνει ότι παίρνουμε μια απόφαση για την αιωνιότητα, άξια του Θεού! Τί είδους μετάνοια κάνουμε? Από τη μια στιγμή στην άλλη μόνο? Το δώρο του Θεού περνάει και έχει αιώνιο στοιχείο μέσα. Άρα όταν μετανοούμε πρέπει να μετανοούμε βάζοντας αιωνιότητα. Καταλαβαίνετε ότι δεν μετανοούμε σωστά? Μετανοούμε της στιγμής μόνο! Αυτό μπορεί να το ανατρέψει ο πονηρός γιατί έχει κτιστό μόνο στοιχείο. Η χάρις του Θεού έχει άκτιστο στοιχείο, δεν μπορεί να το μετατρέψει ο πονηρός. Για αυτό πρέπει να ξεκινήσουμε να αναπνέουμε τη χάρι του Θεού, το άκτιστο στοιχείο. Αυτό θα νικήσει το κτιστό, τα πάθη μας. Τα πάθη μας βγαίνουν από τον τάφο. Τί μας λέγει ο Κύριος? “Εγείρεστε , θα σας δώσω εγώ τη δύναμη, αλλά μήν αγαπάτε αυτά τα οποία σας ρίχνουν.” Άμα

αγαπάτε αυτά πάλι θα πέσετε. Πρέπει να μεταστρέψουμε την αγάπη λοιπόν. Δεν είναι ο Θεός η πηγή της Αγάπης? Άξιος της Αγάπης?

Μας έστειλε κι εκείνος (ο πονηρός) την αγάπη με τα αισχρά , τα ελεεινά , τα άθλια με όσα λέγονται και δεν λέγονται, και νομίζουμε ότι κάτι κάνουμε. Και γυρίζει η ζωή μας γύρω από αυτά που ούτε εμείς θέλουμε να δούμε, αλλά ούτε οι άλλοι θέλουν να τα δουν μέσα μας. Είναι ζωή αυτή? Είναι ζωή αληθινή? Δεν είναι ψεύτικη? Όταν μπει λοιπόν το στοιχείο της χάριτος το άκτιστο και συμφωνήσουμε εμείς με αυτό, τότε θα ενεργήσει έτσι και θα μας βοηθήσει να απαλλαγούμε από τη φθορά, από τη ροπή αυτή προς το κακό. Το άκτιστο θα νικήσει το φθαρτό και θα το κάψει. Ας ελευθερωθεί ο άνθρωπος. Όλοι όσοι μετανοούν πώς νιώθουν? Ελεύθεροι!!! “Όπου το πνεύμα Κυρίου εκεί ελευθερία”. “Όποιος δεν μετανοεί πως νιώθει? Δούλος. “Πας ο ποιών της αμαρτίας δούλος εστί της αμαρτίας”. Είτε το θέλουμε, είτε δεν το θέλουμε έτσι είμαστε. Δούλοι είμαστε και πρέπει να το ενοήσουμε αυτό αυτοβούλως. Γιατί όσο καθυστερούμε με τον εαυτό μας τόσο καθυστερούμε να προσφέρουμε δυνατότητα και στους άλλους που δήθεν αγαπάμε. Στα παιδιά μας.. τί έχουμε? Δεν πρέπει να τους μεταδώσουμε από αυτό που μας περισσεύει? Από αυτό που μας έδωσε ο Θεός? Την Αγάπη!!! Εάν δεν έχουμε? “Ουκ αν λάβεις παρά του μη έχοντος”. Κι εμείς τί να πάρουμε από εκείνους που δεν έχουν?

Άρα εμείς πρέπει να δώσουμε λογαριασμό γιατί είναι και αυτός ο εγωισμός μας που θέλουμε όλοι να μας αγαπούν, να μας εκτιμούν, να μας λένε την καλημέρα και γιατί δεν μου είπε γιατί, γιατί γιατί... αρρωστημένα πράγματα, αρρωστημένος εγωισμός!

Ενώ όποιος είναι κοντά με τον Χριστό μαθαίνει ταπείνωση, πραότητα , αληθινή αγάπη!!

“Μάθετε απ εμού ότι πράος ειμί και ταπεινός τη καρδία”. Και θα βρείτε αληθινή ανάπαυση. Τώρα ζυγίζουν τα παραμικρά λόγια, τί μου είπε αυτός , γιατί είναι έτσι, γιατί, γιατί? Ένα τίποτα, πόσο χαμηλά πέφτουμε στα τίποτα, και νομίζουμε ότι κάτι είμαστε ζυγίζοντας το τίποτα. Αυτή είναι η ζωή! Η δήθεν ζωή! Του κόσμου, της κοινωνίας. Αυτή η ζωή μόνο όταν μετανοήσει κανείς, τότε αληθώς προς τον Θεό τότε αναπαύετε ο Θεός μέσα του. Με την ανάπαυση που νιώθει με τον Χριστό ο άνθρωπος μεταδίδει τη χάρι. Αν δεν αναπαυτεί ο άνθρωπος πώς θα μεταδώσει τη χάρις. Να κάνουμε τον εαυτό μας αγωγό να περάσει η χάρις του Θεού! “Όπως ίδωσιν ημών τα καλά έργα και δοξάσωσι τον Πατέρα ημών”. Όταν τα κάνουμε (τα καλά έργα) για την αγάπη του Χριστού αναλαμβάνει ο Χριστός να προωθήσει το έργο του.

Με τη ταπείνωση θα νικήσουμε. Προσπαθεί ο πονηρός να μπει ανάμεσα σε δύο ανθρώπους , όσο ο ένας διακόπτει τον άλλον ο εγωισμός ενεργεί. Ο άλλος κρατώντας τη ταπείνωση μένει ο Χριστός. Οπότε ο εγωιστής έχει να κάνει με τον Χριστό , δεν έχει να κάνει με τον άνθρωπο. Έχει να κάνει με τον Χριστό που είναι πράος και ταπεινός τη καρδιά. Έτσι σηκώνετε και φεύγει ο εγωιστής , καταλαβαίνετε ότι δεν μπορεί να τα βάλει με τον Χριστό! Τώρα (στις ημέρες μας) όμως εμείς δεν θέλουμε να γίνουμε κοινωνοί Χριστού , ταπεινούμενοι! Εκείνος έκλινε ουρανούς και κατέβει άδειασε από τη δόξα Του και ήρθε εδώ ο Κυβερνήτης του παντός να δέχεται να τον ραπίζει ο δούλος! Αυτό σαν παράδειγμα το πήραν Άγιοι μάρτυρες και άλλοι Άγιοι, πολλοί μέσα στη κοινωνία. Θα τρίβουμε τα μάτια μας όταν δούμε πόσοι άνθρωποι νικούν, κι εμάς μας βάζει τρικλοποδιές (ο πονηρός). Πόσοι!!! άνθρωποι νικούν! Ανύποπτοι για εμάς. Νικούν! Και προκόφτουν εκείνοι και εμείς μένουμε στα πιθανολογήματα τα δικά μας.

Λοιπόν όταν δει ο πονηρός ότι κάποιος δεν τα παίρνει τις μετρητοίς τα λόγια που του λέει αλλά σκέφτεται, τί μου λέει ο Χριστός τώρα εδώ? Λέει να είμαι ταπεινός. Όταν κανείς είναι ταπεινός είναι και πράος, αν δεν είναι ταπεινός δεν μπορεί να είναι πράος. Κρατάει τη ταπείνωση για την αγάπη του Χριστού και μένει ο Χριστός μέσα του. Του δίνει τη πραότητα και με τη πραότητα αυτή αντιμετωπίζει την όποια κατάσταση. Όταν περάσει αυτή η ώρα η κατάσταση ευφορεί μέσα του και όταν μάθει το μάθημα αυτό 2, 3, 5, 10 (φορές), το μάθημα αυτό προσελκύει τη χάρι. Το αποτέλεσμα είναι που μετράει.

Αυτή τη στιγμή! Δεν έχουμε αυτή τη στιγμή! Στιγμιαίο είναι σαν το σπέρτο που ανάβει. Όταν κανείς χρησιμοποιεί το λόγο του Θεού, ο ίδιος ο λόγος του Θεού είναι που αναλαμβάνει να τακτοποιήσει τον άνθρωπο. Αν έχει αλήθεια μέσα, αν έχει φώς , ο ίδιος ο λόγος θα φωτίσει τον άνθρωπο. Έχουμε μια συζήτηση και λέει ο καθένας τον λόγο του, και τί θέλουμε? Θέλουμε ο δικός μας ο λόγος να επιβληθεί, έτσι δεν θέλουμε? Θέλουμε λοιπόν καταθέτοντας τον λόγο μας, ο λόγος αυτός να περάσει. Να γίνει αποδεκτός από όλους. Αυτό δεν θέλουμε όλοι? Τί θα γίνεται? Όταν καταθέτουμε τον λόγο ο καθένας τί γυρεύουμε? Γυρεύουμε την αλήθεια. Ποιά αλήθεια? Το φώς!! Αν πράγματι γυρεύουμε την αλήθεια με το στόμα κάποιου θα τη δώσει ο Θεός, άρα πρέπει να την αποδεχθούμε εμείς οι άλλοι. Την αλήθεια θα την αποδεχθούμε από όποιον και αν βγαίνει η αλήθεια αυτή. Μπορούμε να το συλλάβουμε αυτό? Ή πρέπει η αλήθεια να βγει από εμάς? Όταν συζητούμε εάν πράγματι είμαστε ταπεινοί , έτσι δεν λέει ο Κύριος? Να είμαστε ταπεινοί? Και κάποιος εκφέρει την αλήθεια πρέπει να την αποδεχθούμε την αλήθεια αυτή. Κι αυτή η αλήθεια μας ειρηνεύει. Είναι προς τιμήν του ανθρώπου να δέχεται την αλήθεια από τον συνάνθρωπό του. Απεναντίας αν πάσχουμε από αυτό το

αρρώστημα να θέλουμε σώνει και καλά αυτό που θα πούμε εμείς αυτό να είναι η αλήθεια... Αυτό δεν είναι το γράμμα? Όλων των επικοινωνιών αυτό δεν είναι το γράμμα? Τώρα? Ποιός λέει την αλήθεια? Αυτός που πράττει την αλήθεια!!! Από αυτόν που περνάει και βγαίνει! Αυτός που ζει την αλήθεια, αυτός μπορεί και να την εκφράσει. Από αυτόν βγαίνει η αλήθεια! Όχι διανοητικά αλλά από την ίδια τη ζωή! Γιατί διανοητικά δεν βγαίνει, είναι ακόμα στο κτιστό επίπεδο, όταν περάσει από την ίδια τη ζωή του, τότε βγαίνει με τη χάρι, μαζί με τη χάρι που τον βοήθησε να κηρύξει την αλήθεια. Αυτή με τη χάρι απλώνετε και πάει στον συνάνθρωπο. Βλέπετε λοιπόν πόσο απλά είναι τα πράγματα και πόσο εμείς αλλού επιστρατεύουμε τις προσπάθειές μας? Και χάνονται (οι προσπάθειες) γιατί δεν χτίζουμε επί την Πέτραν που είναι ο Χριστός.

Να μείνουμε στη πραγματικότητα στη ταπείνωσή μας γιατί ταπείνωση είναι ο Χριστός! Τί κάνει ο Θεός?

Και τί κάνει ο άνθρωπος με τη κακία? Χωρίς όμως να χαλάει το έργο του Θεού? “Επι γής κατήλθες ινα σώσεις Αδάμ και γή μή ευρυκώς τούτον Δέσποτα μέχρις Άδου κατελήλυθας ζητών”, κατήλθε στη γή για να κυρήξει την αλήθεια, για την αλήθεια σταυρώθηκε ο Κύριος. Δεν αντέχουν οι άπιστοι την αλήθεια αυτή!

Πόσους πλάνησε σαν αλήθεια του κόσμου τούτου? Η ψεύτικη αλήθεια? Όλοι μιλούν από εδώ και από εκεί νομίζοντας ότι λένε ... την αλήθεια. Τί επικράτησε τελικά? Το κτιστό, το δικό μας που έχει σχέση με τον παλαιό? Τον παλιάνθρωπο? Ή αυτό που κατέβασε ο Θεός και μας έφερε το δώρημα του Θεού για να μπει να αλλάξει τη ζωή μας!! Τί από τα δύο θέλουμε να επικρατήσει στη ζωή μας? Ο πονηρός μας δίνει από αυτά εδώ και εμείς δεν θέλουμε να τα αφήσουμε, να αφήσουμε αυτά με τα οποία μας δένει. Ενώ όταν μετανοήσει ο άνθρωπος και παραιτηθεί από αυτά και από όλες τις σχέσεις τις υλικές μεταξύ μας και από τον εγωισμό μας και κάνουμε και την προσευχή μας καλά... τότε θα γίνουμε κοινωνοί της χάριτος του Κυρίου. Αμήν Και το Θεό Δόξα!!!

[AgiaMarina74](#)

Η απομαγνητοφώνηση ολοκληρώθηκε στις 17 Ιουλίου 2016 Της Αγίας Μεγαλομάρτυρας Μαρίνας προς δόξα Θεού και προς την σωτηρία των ψυχών ημών!

Δούλος Κυρίου Ιησού Χριστού Δημήτριος Τραπελάς.